

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **V. R.**, zastoupena Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2017, č. j. MV-119739-6/SO-2016, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2017, č. j. 31 A 240/2017 – 18,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2017, č. j. 31 A 240/2017 – 18, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-119739-6/SO-2016 ze dne 30. 6. 2017, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 7. 2016, č. j. OAM-1398-21/DP-2016. Uvedeným rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost stěžovatelky prodloužení dlouhodobého pobytu dle § 44a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[2] Usnesením krajského soudu ze dne 11. 8. 2017, č. j. 31 A 240/2017 – 9, byla stěžovatelka vyzvána k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Podle doručenky založené v soudním spise krajského soudu bylo toto usnesení doručeno do datové schránky jejího právního zástupce dne 22. 8. 2017.

[3] Usnesením ze dne 13. 9. 2017, č. j. 31 A 240/2017 – 18 (dále jen „napadené usnesení“), krajský soud řízení o správní žalobě zastavil, jelikož lhůta stanovená soudem k zaplacení soudního poplatku marně uplynula a stěžovatelka soudní poplatek nezaplatila. Napadené usnesení bylo doručeno do datové schránky zástupce stěžovatelky dne 26. 9. 2017.

[4] Stěžovatelka podala proti napadenému usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost. Uvádí, že soudní poplatek byl v plné výši zaplacen dříve, než napadené usnesení nabylo právní moci, neboť soudní poplatek byl uhrazen prostřednictvím kolkových známek na pokladně krajského soudu již dne 20. 9. 2017. K včasnosti zaplacení soudního poplatku odkazuje stěžovatelka na nález Ústavního soud ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07 a má za to, že krajský soud měl napadené usnesení zrušit a pokračovat v řízení. Závěrem navrhuje, aby napadené usnesení zrušil Nejvyšší správní soud.

[5] Kasační stížnost **je** důvodná.

[6] Podle přechodných ustanovení zákona č. 269/2017 Sb., se na řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (30. 9. 2017) použije zákon č. 549/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění účinném do 29. 9. 2017 (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), platí, že *usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení.* Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že *učinil-li žalobce platbu soudního poplatku vylepením kolkových známek na podatelně soudu v den, kdy usnesení o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti nabylo právní moci, je namístě postup soudu dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 42). Uvedené reflektoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 11. 2007, Pl. ÚS 2/07, v němž uvedl, že znění § 9 odst. 7 věty prvé zákona o soudních poplatcích přináší *proti předchozímu, Ústavním soudem kritizovanému stavu, ve své podstatě změnu nejen formální, neboť nyní je možné poplatek zaplatit dodatečně do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení a ve správním soudnictví toto usnesení nabývá právní moci doručením. To umožňuje zaplatit poplatek ze žaloby dodatečně, i když nejpozději týž den, kdy došlo k doručení usnesení. Oproti předcházející právní úpravě, kdy bylo možno poplatek ze správní žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se nyní výzvou stanovená lhůta fakticky prodlužuje ještě o dobu, kterou bude správnímu soudu trvat vydání usnesení, resp. jeho doručení, což není dle přesvědčení Ústavního soudu doba zanedbatelná*.

[7] Ze soudního spisu Krajského soudu v Brně zjistil Nejvyšší správní soud, že napadené usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 26. 9. 2017. Soudní poplatek v předepsané výši byl uhrazen kolkovými známkami na podatelně krajského soudu již dne 20. 9. 2017, tedy předtím, než napadené usnesení nabylo právní moci. Bylo tedy na místě, aby krajský soud postupoval dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a napadené usnesení sám zrušil a v řízení pokračoval s tím, že poplatková povinnost byla řádně splněna.

[8] Ustanovení § 9 odst. 7 věta prvá zákona o soudních poplatcích hovoří o tom, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku *zruší soud, který usnesení vydal*. Nejvyšší správní soud však dané ustanovení vykládá extenzivně, a to tak, že pokud takové usnesení krajský soud v rozporu se zákonem nezruší, zruší takové usnesení krajského soudu na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 31/2008 – 41, nebo ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 161/2015 – 16). Obdobně zdejší soud postupoval již v rozsudcích ze dne 17. 7. 2008, č. j. 9 Afs 53/2008 – 37, a č. j. 9 Afs 54/2008 – 37, které v obou případech odůvodnil tak, že *pokud by v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud ponechal v platnosti přezkoumávané usnesení krajského soudu o zastavení řízení, dopustil by se v intencích shora nastíněných ústavněprávních hledisek chybné interpretace dotčeného ustanovení zákona o soudních poplatcích* (NSS zde odkazuje na judikaturu Ústavního soudu zakazující přepjatý formalismus). Stejným způsobem rozhodl zdejší soud rozsudky ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 41 a ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 Afs 70/2006 – 70 (zde se v obou případech odvolal na zásadu procesní ekonomie), nebo ze dne 9. 10. 2007, č. j. 8 Afs 102/2006 – 43 (zde svůj postup nijak blíže neodůvodnil).

[9] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadené usnesení o zastavení řízení je nezákonné podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pročež kasační stížnosti podle § 110 odst. 1 s. ř. s. vyhověl a napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O případné náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu